

Arrest

nr. 348 133 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LONDA SENGI
Livornostraat 66/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 november 2025 waarbij het verblijfsrecht werd ingetrokken met toepassing van artikel 74/20, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gepaard gaand met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2026 met refertenummer 135932.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LONDA SENGI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DESAUW, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 juni 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), als echtgenote van een Nederlandse onderdaan. Op 7 januari 2025 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. In het kader van de erkenning van haar in het buitenland afgesloten huwelijk bracht het parket van de procureur des Konings op 10 april 2025 een negatief advies uit, waarna de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geel op 22 april 2025 weigerde dit huwelijk te erkennen.

1.3. Bij brief van 10 juni 2025 werd verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesteld van het voornemen om haar verblijfsrecht in te trekken op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet en werd zij uitgenodigd om binnen een termijn van 30 dagen alle documenten over te maken die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van haar dossier.

1.4. Op 21 november 2025 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekster werd ingetrokken in toepassing van artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet wegens fraude, gepaard gaand met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

Naam: E. Voorna(a)m(en): G. L. Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: (...)1979 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag van 18.06.2024 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd op 07.01.2025 in het bezit gesteld van een Fkaart. Zij verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeende echtgenoot, de Nederlander K. L. ((...)), met wie zij zich vestigde.

Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie gelet op de weigering tot erkenning van het huwelijk.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in de Democratische Republiek Congo op 05.05.2022. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Vooreerst wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Turnhout op 10.04.2025, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geel op 22.04.2025 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen.

Het parket motiveert zijn negatief advies als volgt:

- *Verblijfsvoordeel voor mevrouw:*

De erkenning van het huwelijk opent het verblijfsrecht voor mevrouw in België.

- *Meneer heeft recent nog verblijfsrecht proberen te verschaffen*

Op 5 juni 2024 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijfshistoriek over aan het parket van

Luik inzake een postnatale erkenning door meneer. Hij wenste twee kinderen te erkennen bij mevrouw R. N. M.. Zij verblijft momenteel illegaal in België. Meneer beweert dat haar twee kinderen, N. M. G. en N. M. G. van hem zijn. Slechts enkele maanden nadat deze verblijfshistoriek werd overgemaakt, vraagt meneer in oktober/november 2024 de erkenning van de huwelijksakte met mevrouw E.. Het is verdacht dat meneer op enkele maanden tijd twee illegale Congolese vrouwen aan verblijfsrecht probeert te helpen.

- *Onsamenhangend en niet gestaafd relatieverloop*

Meneer verklaart bij de ambtenaar dat ze elkaar in 1999 leerden kennen, aangezien ze in dezelfde wijk woonden. Ze hadden toen geen relatie met elkaar. Hij is datzelfde jaar nog naar Europa gevlucht. Mevrouw verklaart dat ze elkaar in 1999 leerden kennen in Kinshasa, maar dat meneer op dat moment al in België woonde. Hij zou er in 1999 op vakantie zijn geweest. Het is zeer onwaarschijnlijk dat meneer er op vakantie is geweest, aangezien hij in 1999 het land ontvluchtte.

Meneer verklaart overigens dat hij naar Nederland vluchtte en niet naar België. Hij heeft namelijk gedurende 18 jaar in Nederland gewoond. Volgens mevrouw hadden ze van 1999 tot 2022 een relatie. Volgens meneer

hebben ze een relatie sinds 2021. De verklaring van mevrouw kan bovendien niet kloppen, aangezien ze beiden tussen 1999 en 2021 nog verschillende kinderen kregen met andere partners en amper contact hadden met elkaar.

Vervolgens lopen de verklaringen nog meer door elkaar. Volgens meneer heeft hij terug contact gezocht met mevrouw in 2015. Ze hadden vervolgens sporadisch contact met elkaar. Van deze vermeende contacten in 2015 wordt geen enkel bewijs voorgelegd.

In oktober 2021 heeft meneer dan contact gelegd met mevrouw met de bedoeling om met haar te trouwen. Mevrouw is onmiddellijk akkoord met het huwelijk en met het feit dat meneer in mei 2022 naar Kinshasa komt om het huwelijk te voltrekken. Betrokkenen hebben elkaar op dat moment al 22 jaar niet gezien en elkaar amper (of misschien zelfs niet) gesproken. Van een duurzame relatie was er op het moment van de huwelijksvoltrekking dus zeker geen sprake. Bovendien wordt ook geen bewijs bijgebracht van de vermeende contacten in de periode 2021-2022. Deze contacten verliepen nochtans via Messenger, een applicatie die toegankelijk is op gelijk welke gsm of pc.

Volgens mevrouw zou meneer na het huwelijk 1 maand in Kinshasa zijn gebleven en kwam hij na het huwelijk nog 2 keer op bezoek bij mevrouw. Volgens meneer kwam hij slechts 1 keer op bezoek in mei 2023. Hiervan worden slechts enkele gedateerde foto's voorgelegd. Er wordt evenwel geen enkel gedateerd objectief bewijsstuk gevoegd dat aantoont dat meneer en mevrouw elkaar na het huwelijk nog veel hebben gezien of regelmatig contact hadden met elkaar. Ook na de huwelijksvoltrekking hebben betrokkenen dus geen duurzame relatie met elkaar opgebouwd.

- Onvoldoende relatiebewijzen.

Er worden enkele foto's van het huwelijk en enkele foto's van het bezoek van meneer in mei 2023 gevoegd. Voor het overige wordt er geen enkel bewijs geleverd dat betrokkenen op regelmatige en duurzame wijze met elkaar communiceerden voor het huwelijk en zelfs niet van de periode tussen het huwelijk en mevrouw haar aankomst in België in mei 2024. De bijgebrachte relatiebewijzen kunnen dan ook niet staven dat er sprake zou zijn van een duurzame en affectieve relatie.

Naast de analyse van het parket dient ook nog het volgende te worden opgemerkt:

Op 10.06.2025 werd betrokkene aangeschreven om haar te melden dat DVZ overwoog om haar verblijfsrecht in te trekken nu uit het administratief dossier bleek dat haar huwelijk met de heer K. er enkel op gericht zou zijn haar een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Er werd haar gemeld dat er onder meer rekening gehouden ging worden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden. Dit schrijven werd betrokkene op 17.06.2025 betekend. Uit nazicht van het dossier blijkt dat zij tot op heden niet op onze brief heeft gereageerd. In het bijzonder moet vastgesteld worden dat zij geen enkel stuk heeft aangebracht welk de analyse van het parket aan het wankelen zou kunnen brengen.

Voor zover zij zou stellen dat zij sedert 18.06.2024 op hetzelfde adres als de heer K. staat ingeschreven, dient opgemerkt te worden dat het louter feit dat betrokkenen samenwonen niet kan worden beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

Uit het door het parket gevoerde onderzoek en de bovenstaande overwegingen blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op artikel 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een Unieburger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Voor zover betrokkenen zouden stellen dat de DVZ eerst het huwelijk zou hebben erkend en nu zou terugkomen op deze erkenning dient te worden opgemerkt dat het feit dat de DVZ reeds eerder de aanvraag gezinshereniging heeft aanvaard en vervolgens een F-kaart toekende aan betrokkene op basis van haar huwelijk niet verhindert dat DVZ alsnog gebruik maakt van haar bevoegdheid overeenkomstig artikel 74/20

wanneer naderhand aan de hand van later aan het licht gekomen gegevens blijkt dat het verblijfsrecht werd toegekend op grond van frauduleuze verklaringen (RvV 240.055, 26.08.2020, punt 2.1.2 derde paragraaf). In casu werd het onderzoek van het parket naar de aard van de relatie pas afgerond op 10.04.2025 ofwel nadat betrokkene in het bezit was gesteld van haar F-kaart. Dit betreft een nieuw gegeven dat de DVZ niet bekend was op het moment dat het visum gezinshereniging en daaropvolgend de F-kaart aan betrokkene werd toegekend.

1 De onnodige vermelding doorhalen en de hoedanigheid van de staatssecretaris die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

2 Naam en hoedanigheid van de overheid die tot de kennisgeving van de beslissing overgaat.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd op 10.06.2025 een onderzoek overgemaakt aan de stad Geel. Dit onderzoek werd aan betrokkene betekend op 17.06.2025. Ze heeft echter niet op onze brief gerepliceerd. Haar verblijfsrecht werd dan ook afgetoetst aan de in het administratief dossier aanwezige elementen.

Voor wat de gezinstoestand betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in het huidig geval tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Betrokkene heeft geen enkel stuk aangebracht waaruit kan blijken dat er wel degelijk sprake zou zijn van een oprechte huwelijksrelatie met de heer K.. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Betrokkene kwam op 31.05.2024 aan in België (douanestempel), nu dus ongeveer anderhalf jaar geleden, wat zeker gelet op haar leeftijd (46 jaar), nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en zij verhoudingsgewijs véél langer in haar herkomstland heeft geleefd, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog relatief nauwe familiale, sociale en culturele banden moet hebben met haar herkomstland. In ieder geval heeft zij zelf geen elementen doen gelden met betrekking tot haar familiale, sociale of culturele banden met de Democratische Republiek Congo dewelke zich zouden kunnen verzetten tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1e lid, 2° en 13° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken en betrokkene maakt het voorwerp uit van een beslissing dat een einde stelt aan haar verblijf

Bij het nemen van huidig bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Van enig medisch probleem in hoofde van betrokkene welk een terugkeer naar haar herkomstland zou kunnen verhinderen of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake.

Wat haar gezinstoestand betreft werd hierboven reeds uiteengezet dat betrokkene door haar huwelijk met de heer K. louter verblijfsrechtelijke motieven nastreefde. Nergens werd enig stuk voorgelegd waaruit kan blijken dat betrokkenen huwden met het doel een duurzame leefgemeenschap uit te bouwen. Van een oprechte huwelijksrelatie is geen sprake. Aldus moet worden geconcludeerd dat ook het gezinsleven geen hinderpaal vormt voor huidig bevel.

Gezien betrokkenes verblijfsrecht wordt ingetrokken en zij zich niet kan beroepen op enig ander verblijfsrecht, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij als volgt uiteenzet:

“De eiseres werpt een enig middel op, genomen uit de machtsoverschrijding, de duidelijke beoordelingsfout en de schending van:

- *de artikelen 3 en 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens;*
- *de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten;*
- *het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen;*
- *het algemene principe van behoorlijk bestuur dat omhelst dat de overheid zich met zorg dient in te lichten alvorens haar beslissingen te nemen en deze doeltreffend te motiveren;*
- *de zorgvuldigheidsverplichting;*
- *het recht om gehoord te worden;*
- *het rechtsprincipe audi alteram partem;*
- *en het evenredigheidsprincipe.*

In zoverre de Verdedigende Partij de Aanvrager een bevel tot vertrek uit het land heeft opgelegd, op grond dat:

“Tenzij specifieke bepalingen van de wet anders bepalen, kan de minister of zijn gemachtigde de vergunning voor verblijf die krachtens deze wet is verleend of erkend, intrekken wanneer verzoeken om toekenning of erkenning van deze vergunning, valse of bedrieglijke informatie of vervalste documenten zijn gebruikt, of indien er sprake was van fraude of andere illegale middelen die hebben bijgedragen aan de toekenning van het verblijf.” Daarenboven is het een vaststaand feit dat de eiseres in het verleden een aanvraag tot het verkrijgen van internationale bescherming heeft ingediend die een lange procedure heeft moeten doorlopen, meer dan zes jaar en sindsdien heeft zij altijd gedurende tien ononderbroken jaren in België verbleven”.

Dat de betrokkene het verblijfsrecht had verkregen naar aanleiding van haar aanvraag van 18 juni 2024, ingediend krachtens artikel 40 bis van de wet van 15 december 1980 op de Vreemdelingen. Dat de betrokkene op 7 januari 2025 in het bezit was gesteld van een F-kaart. Dat zij het recht op verblijf had verkregen op basis van haar vermoedelijke echtgenoot, van Nederlandse nationaliteit, de heer K. L., N.N. (...), met wie zij zich had gevestigd. Dat een diepgaand onderzoek had geconcludeerd dat de betrokkene niet als lid van de familie van een EU-burger kon worden beschouwd, gezien de weigering van erkenning van haar huwelijk.

Dat als bewijs voor het verzoek om gezinshereniging een huwelijksakte was ingediend, betreffende een huwelijk voltrokken in de Democratische Republiek Congo op 5 mei 2022. Dat een nader onderzoek naar de huwelijksakte en de werkelijke aard van de relatie tussen de Aanvraagster en de veronderstelde echtgenoot echter aantoonde dat de huwelijksakte niet als juridisch geldig kan worden beschouwd en een bedrieglijke bedoeling van de Aanvraagster aantoonde, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht.

Dat wanneer een onderdaan van een lidstaat, gehuwd zoals in dit geval met een onderdaan van een derde land met wie hij samenwoont, een aanvraag indient, de autoriteit uiteraard rekening moet houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, mits het huwelijk authentiek is.

Het is aan de buitenlander die aanspraak maakt op het voordeel van een verblijfsrecht als familielid van een Belg of van een burger van de Europese Unie om zijn familie- of verwantschapsband te bewijzen met documenten waarvan de echtheid en de overtuigende waarde niet ter discussie kunnen staan (C.E., 14 augustus 2000, nr. 89.256).

Bijgevolg schendt een beslissing die zich beperkt tot het constateren van het ontbreken van een specifiek document, zonder te onderzoeken of de verzamelde documenten voldoende konden zijn om het partnerschapsverband aan te tonen, de motiveringsplicht van administratieve handelingen (C.E., 27 juni 2008, nr. 13.360).

Allereerst had het parket van Turnhout op 10 april 2025 een negatief verslag uitgebracht met betrekking tot de erkenning van de huwelijksakte, na een grondig onderzoek, en had de ambtenaar van de burgerlijke stand van Geel op 22 april 2025 geweigerd het huwelijk te erkennen.

Dat het openbaar ministerie zijn motivatie voor zijn negatieve advies als volgt heeft toegelicht: « Dat het huwelijk uitsluitend tot doel had om mevrouw E. G. L. een verblijfsvoordeel te verlenen. »

Dat de verzoekster verbaasd is over dit advies, dat niet op enige relevante elementen is gebaseerd. Dat de echtgenoten op 5 mei 2022 in Kinshasa zijn getrouwd, zoals aangegeven in de bijgaande huwelijksakte (stuk nr. 2). Deze huwelijksakte is aan geen enkele onregelmatigheid onderhevig, de verweerder kon het genoemde document dus niet met spoed afwijzen.

Dat de verzoekster sinds haar aankomst in België altijd bij haar echtgenoot heeft gewoond. Bovendien heeft de bevoegde autoriteit meerdere gebruikelijke en buurtgerichte sociale onderzoeken uitgevoerd, en al deze bevestigden dit feit. Dat geen enkel enigszins relevant element de realiteit en de geldigheid van hun verbintenis kan ondermijnen.

Dat het ook door de Verdedigende Partij is opgemerkt dat de echtgenoten permanent samenwonen (C.C.E., 30 oktober 2014, nr. 132.528; C.E., 24 april 1995, nr. 53.030, R.D.E. 1996, p. 39). Dat de controles van het samenwonen correct en nauwkeurig zijn uitgevoerd (C.C.E., 26 april 2010, nr. 42.324, R.D.E., 2010, p. 384).

Dat er geen enkele twijfel bestaat dat de verzoekster en haar echtgenoot een daadwerkelijke huwelijkse en gezinsleven onderhouden.

Dat bovendien het politierapport geen enkele informatie bevat die het voortzetten van het gezinsleven in twijfel zou kunnen trekken.

Dat de verweerder desondanks nooit de gebruikelijke sociale onderzoeken met betrekking tot de betrokkene ter sprake heeft gebracht.

In werkelijkheid bevat geen enkel politierapport dat door de bevoegde autoriteiten tegen de verzoekster is opgesteld, enige informatie die het gezinsleven van de echtgenoten in twijfel zou trekken. Het is dan ook duidelijk dat de verweerder partij het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (E.V.R.M., 6 augustus 2010, nr. 47.089, R.D.E., 2010, p. 356) had moeten respecteren.

Dat de verzoekster altijd met haar echtgenoot heeft samengeleefd; geen enkel serieus onderzoek heeft dit aspect van de zaken kunnen weerleggen. Dat de betrokkene onmiskenbaar een affectief en gezinsleven met haar echtgenoot leidt. Dat het in een dergelijk geval rechtvaardig en normaal is dat zij blijft verzoeken om de regularisatie van haar verblijfsstatus, die niet door enige onjuistheid is aangetast, in tegenstelling tot wat ten onrechte wordt beweerd.

Op 5 juni 2024 had de Dienst Vreemdelingen een historiek overgemaakt aan het Parket van Luik, betreffende een postnatale erkenning door de heer K. L., N.N. (...). Dat hij twee kinderen van mevrouw R. N. M. had willen erkennen; dat zij zich tijdelijk en illegaal in België bevindt, merkte de Verdedigende Partij op.

Dat meneer K. L. beweert de vader te zijn van deze twee kinderen, N. M. G. en N. M. G., en dit slechts enkele maanden na de overdracht van zijn huwelijksakte met mevrouw E. G. L..

Dat volgens de verdedigende partij het verdacht is dat de vader van de kinderen in enkele maanden tijd twee Congolese vrouwen die illegaal verblijven probeert te helpen om een verblijfsrecht te verkrijgen.

Dat redenering zo weinig samenhangend is, dat er ter ondersteuning grondiger onderzoek gedaan zou moeten worden.

Dat de echte feitenversie als volgt is: Mevrouw R. N. M. heeft zelf de heer K. L., de vader van haar kinderen, verlaten om zogenaamd zich bij haar familie in Luik te voegen. Dat de betrokken persoon haar smeekte het echtelijk dak niet te verlaten, wat zij standvastig weigerde. Dat hij was benaderd door een maatschappelijk werkster uit Luik aan wie mevrouw R. N. M. zich had toevertrouwd. Toen hij hoorde van het doelloze rondzwerven van de kinderen, veroorzaakt door het gedrag van hun moeder die verantwoordelijk was voor deze situatie, zette de heer K. L. zijn inspanningen voort voor de erkenning van genoemde kinderen, die echter al daadwerkelijk waren gestart toen de drie betrokkenen nog onder hetzelfde dak als de heer K. L. woonden.

Dat de heer K. L. altijd zijn rechten met betrekking tot de gezamenlijke kinderen heeft willen verzekeren; dat als er een serieus onderzoek naar deze zaak was gestart in hun woonplaats, toen mevrouw R. N. M. nog samenleefde met de vader van haar kinderen, men snel tot de conclusie had gekomen dat de betrokkenen uit eigen beweging door de moeder van de kinderen uit elkaar waren gegaan.

Dat hun vader altijd bereid is geweest zijn kinderen terug te nemen, wat hun moeder altijd categorisch heeft geweigerd.

Dat de onderzoeken eerder zouden moeten uitgaan van de geboorteplaats van de kinderen, waar de erkenningsprocedures waren begonnen, begeleid overigens voor een van de twee kinderen door een

genetische test die destijds door de burgerlijke stand was gevraagd, die tot de conclusie kwam dat het vaderschap voor 99,00% toe te schrijven was aan de heer K. L..

Dat bij het vertrek van mevrouw R. N. M. naar Luik, meneer K. L. B. M. haar smeekte hem niet te verlaten, maar zij bleef koppig. Dat de vader van de kinderen vanaf het begin, vanaf de geboorte, de procedure voor de erkenning van genoemde kinderen was gestart, maar dat zijn bedoelingen werden tegengehouden door mevrouw R. N. M.. Inderdaad, deze laatste, verkeerd geadviseerd door haar familie die haar aanraadde de vader van haar kinderen te verlaten, heeft later een maatschappelijk werkster geraadpleegd om haar te begeleiden bij haar stappen. Zij bevond zich toen zonder vaste woonplaats, slapend soms bij een nicht, soms bij een zogenaamd neef, totdat de maatschappelijk werkster contact opnam met meneer K. L. en hem verzocht de procedure voor de erkenning van zijn kinderen voort te zetten.

Gezien het gedrag van mevrouw R. N. M. werd het belangrijk dat de heer K. L. zijn rechten tegenover de kinderen zou verzekeren. Daarom zouden de onderzoeken gewoon moeten beginnen op het adres waar mevrouw R. N. M. en de vader van haar kinderen samenwonen, om de huidige situatie beter te begrijpen met betrekking tot de nieuwe echtgenote van de heer K. L. en die van de moeder van zijn twee kinderen.

Dat de vraag waarom de heer K. L. zich zo inzet om twee vrouwen zonder papieren te helpen tegelijkertijd hier een verklaring vindt. Het staat bovendien vast dat toen de heer K. L. trouwde, zijn relatie met mevrouw R. N. M. daadwerkelijk was beëindigd, en dit op initiatief van laatstgenoemde. Maar dat deze relatie echter twee kinderen heeft voortgebracht. Men zou de heer K. L. dan ook niet kunnen verwijten dat hij met een andere vrouw is getrouwd, met wie hij bovendien een stabiel leven leidt, en toch zijn twee kinderen wil helpen.

Een ernstig uitgevoerd onderzoek zou heel duidelijk hebben aangetoond dat de relatie van hem met de moeder van zijn twee kinderen definitief voorbij is. Niettemin vecht hij om haar te helpen, bezorgd over het lot van hun twee kinderen, aangezien mevrouw R. N. M. tot op heden nog geen oplossing heeft gekregen. Het is overigens belangrijk te herinneren dat hij deze stappen heeft genomen op verzoek van de maatschappelijk werker van Luik die verantwoordelijk is voor mevrouw R. N. M..

Dat de Verdedigende Partij opmerkt « dat om juridisch een geldig einde te maken aan het verblijf van een persoon krachtens artikel 74/20 § 2, rekening moet worden gehouden met de aard en de sterkte van de familiale band van de Aanvrager, met de duur van haar verblijf in België, alsook met het bestaan van familiale, culturele of sociale banden met haar land van herkomst. » Dat in dit kader, volgens de Verdedigende Partij, een onderzoek op 10 juni 2025 naar de gemeente Geel was verzonden.

Dat dit onderzoek op 17 juni 2025 aan de Aanvrager was medegedeeld, maar dat zij hier toch niet op had gereageerd. Dat haar verblijfsrecht aldus werd beoordeeld op basis van de gegevens in haar administratief dossier.

Dit, terwijl de betrokkene daadwerkelijk op deze brief had gereageerd (stuk nr. 3). Het louter vaststellen dat de betrokkenen niet aanwezig zijn tijdens het langskomen van de ambtenaren, zonder een buurtonderzoek, is niet voldoende om te concluderen dat er geen samenwoning is (C.C.E., 28 november 2007, nr. 4130; C.C.E., 14 april 2008, nr. 9886; C.C.E., 29 april 2008, nr. 10.684).

Dat de aanvrager stabiel woont, zonder enige afwezigheid, met haar echtgenoot, en dat zij altijd heeft gereageerd op de oproepen die aan haar zijn gericht; hieruit kan worden afgeleid dat er sprake is van samenwonen (C.C.E., 31 januari 2011, nr. 55.264).

Hieruit volgt dat de administratie een adequate en zorgvuldige motivering van haar beslissingen moet ontwikkelen (C.C.E., 26 maart 2014, nr. 121.439 en de artikelen 74/20 en 74/21 van de wet van 15 december 1980 op de vreemdelingen). Dat de Verdedigende Partij dus de belangen van de betrokken partijen niet tegen elkaar heeft afgewogen, met het oog op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Wat betreft de gezinssituatie, merkt de Verdedigende Partij allereerst op dat rekening moet worden gehouden met de gezinssituatie, die haar in dit geval tegenstrijdig lijkt, met de basis waarop deze beslissing moet worden genomen. Zo zou, zoals al vermeld, het huwelijk alleen zijn voltrokken met de bedoeling om een verblijfsvoordeel te verkrijgen. Dat de betrokkene geen enkel bewijs zou hebben geleverd dat aantoonde dat er daadwerkelijk een huwelijksrelatie zou zijn met de heer K. L..

Toen de verzoekster de huwelijksakte indiende, verschillende foto's, waaronder foto's van hun huwelijk (stuk nr. 4), het bewijs van de communicatie van het paar (stuk nr. 5).

Dat de Verdedigende Partij vaststelt dat mevrouw E. G. L. op 31 mei 2024 in België is aangekomen, dus nu al ruim anderhalf jaar geleden, wat gezien haar leeftijd van 46 jaar, als een korte periode kan worden

beschouwd in vergelijking met het feit dat zij veel langer in haar land van herkomst, de Democratische Republiek Congo, heeft gewoond. Dat het daarom niet redelijk zou zijn te beweren dat zij geen nauwe familie-, sociale en culturele banden meer heeft die haar verbinden met haar land van herkomst, de Democratische Republiek Congo, en die een belemmering zouden vormen voor het intrekken van haar verblijfsrecht.

Het is belangrijk te preciseren dat het verblijfsrecht van de gezinshereniger, lid van de familie van een Europese burger, kan worden ingetrokken in de eerste vijf jaar als de hereniger zijn rechten als echtgenoot verliest. Tot op heden heeft de verzoekster echter nooit haar verblijfsrecht verloren; zij heeft het Koninkrijk sinds haar aankomst in België niet verlaten. Er is noch sprake geweest van een scheiding noch van het verbreken van de familiale relaties en de echtgenoten wonen samen; zij is niet afhankelijk van de staat (C. J. Singh, 2015; NA, 2016; C.C. 26 september 2013, nr. 121/2013, B.36.8).

Bovendien moet de Verdedigende Partij rekening houden met de gezinssituatie van de betrokkenen. Dat de Aanvragster bijna twee jaar onafgebroken in België heeft gewoond; dat zij 46 jaar oud is en zich in een staat van duidelijke behoefte bevindt; zij is volledig afhankelijk van haar echtgenoot. De Tegenpartij moet het proportionaliteitsbeginsel respecteren en een versterkte motivering geven (C.C.E., 31 juli 2012, nr. 85.398).

Dat de verzoekster samenwoont met haar echtgenoot in België. Geen enkel sociaal onderzoek heeft het tegendeel aangetoond, al meer dan een jaar, en ze kennen elkaar al lang, hebben regelmatig telefonisch contact onderhouden en dit al voordat het verzoek werd ingediend. Dat de afhankelijke situatie vooraf moet bestaan.

Dat de Verdedigende Partij duidelijk het algemene beginsel van goed bestuur heeft ondermijnd en dat zij de verplichting heeft de informatie te verzamelen die haar in staat stelt te beslissen met volledige kennis van zaken. Het is aan haar om het dossier te onderzoeken en dus de betrokkene uit te nodigen te worden gehoord over de redenen die zich verzetten tegen het feit dat de bevoegde autoriteit zou instemmen met het verlenen van een verblijfsvergunning, met name met betrekking tot de elementen die in haar dossier zijn opgenomen.

Dat alleen een uitnodiging om gehoord te worden, anderzijds, een effectieve en nuttige mogelijkheid voor de verzoekster zou bieden om haar standpunt naar voren te brengen (C.E., 1 maart 2016, Ordonantie nr. 11.815).

« De administratie heeft de betrokken persoon uitgenodigd om de nuttige documenten te overleggen, wat zij niet heeft gedaan. Bijgevolg heeft de Raad voor Vreemdelingenzaken het recht om gehoord te worden niet erkend » (C.C.E., 26 november 2015, nr. 157.132; C.C.E., 07 september 2015, nr. 151.399; C.C.E., 31 mei 2016, nr. 165.033).

Het staat bovendien buiten kijf dat de verzoekster ongetwijfeld voldoet aan de door de verweerder aangevoerde gronden. Dat de verzoekster zich, krachtens artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, dat het recht op privé- en gezinsleven waarborgt, in een situatie van onuitzetbaarheid bevindt vanwege de toepassing van een internationale norm.

Het enige middel is ernstig."

2.2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, genomen uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om te worden gehoord, het beginsel *audi alteram partem* en het evenredigheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

2.2.2. De bestreden beslissing steunt op het determinerend motief dat, na negatief advies van het parket van Turnhout d.d. 10 april 2025, de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geel, op 22 april 2025 heeft geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen. Vervolgens besluit de verwerende partij op grond van artikel 74/20, van de vreemdelingenwet, verzoeksters recht op verblijf, dat werd toegekend op basis van dit huwelijk, in te trekken.

Overeenkomstig het tweede lid, van artikel 74/20, §2, stelde de verwerende partij met een brief van 10 juni 2025 verzoekster in kennis van het voornemen om haar verblijfsrecht in te trekken en werd zij uitgenodigd om informatie over te maken met betrekking tot haar familieleven, haar sociale en culturele integratie, en de banden met het land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt dat *“zij tot op heden niet op onze brief heeft gereageerd”* en dat zij *“geen enkel stuk heeft aangebracht welk de analyse van het parket aan het wankelen zou kunnen brengen.”*

De Raad merkt op dat stuk 65 uit het administratief dossier een email d.d. 24 juli 2025 van de stad Geel aan de verwerende partij betreft, waarin een schrijven van verzoeksters advocaat d.d. 16 juli 2025 wordt overgemaakt, gepaard met een stukkenbundel van meer dan 40 pagina's; bestaande uit (1) documenten met betrekking tot de integratie en de daadwerkelijkheid van verzoeksters huwelijk, (2) een getuigenis van de dochter van verzoeksters verklaarde echtgenoot, (3) foto's van het koppel (4) bewijzen van telefoonverkeer.

Verzoekster dient dan ook te worden bijgetreden waar zij aanvoert dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de elementen die zij heeft bijgebracht in de uitoefening van haar recht om gehoord te worden conform artikel 74/20, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Waar in de nota met opmerkingen wordt gehandhaafd dat verzoekster niet heeft gereageerd op het schrijven van 10 juni 2025 en dat geen stukken werden overgemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing, herhaalt de Raad dat de email van de stad Geel aan de Dienst Vreemdelingenzaken dateert van 24 juli 2025, dit is ruim voor nemen van de bestreden beslissing op 21 november 2025.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie waarbij het verblijfsrecht werd ingetrokken met toepassing van artikel 74/20, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gepaard gaand met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen van 21 november 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT